

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ (Ιανουάριος 2008)

Συγγραφέας: ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Το 2007 έφυγε αφήνοντας πίσω του βαθιές πληγές. Οι ολέθριες καλοκαιρινές πυρκαγιές, που άφησαν πίσω τους τον πρωτοφανή απολογισμό των 2 εκατομμυρίων στρεμμάτων καμένης δασικής γης και των περίπου 80 (!) νεκρών, αποκάλυψαν με τον πιο σκληρό, είναι αλήθεια, τρόπο την πραγματικότητα που επιμελώς κρύβεται πίσω από τα μεγάλα λόγια, τα υποκριτικά κηρύγματα και τα επικοινωνιακά τεχνάσματα της κυβέρνησης Καραμανλή: πλήρης αποδιοργάνωση του κρατικού μηχανισμού, τεράστιο έλλειμμα πολιτικής για την προστασία του δημόσιου χώρου και ανυπαρξία σχεδιασμού για την αντιμετώπιση των φυσικών καταστροφών. Οι οποίες όμως στο εξής θα πλήττουν συχνότερα την περιοχή μας. Και να σκεφτεί κανείς ότι το ίδιο κράτος που το 2007 άφηνε αβοήθητους πολίτες και δάση στο έλεος της καταστροφής, πριν από τρία μόλις χρόνια κέρδιζε με επιτυχία το στοίχημα των Ολυμπιακών Αγώνων...

Η Ελλάδα προχωρεί στη νέα εποχή των μεγάλων κλιματικών αλλαγών χωρίς πολιτική για το περιβάλλον και χωρίς τους στοιχειώδεις, έστω, μηχανισμούς προστασίας απέναντι στους φυσικούς κινδύνους που μας απειλούν. Οι οποίοι αντιμετωπίζονται άλλοτε ως... θεομηνίες και άλλοτε ως αιφνίδια και μοιραία περιστατικά. Η ύπαιθρος μαραζώνει και εγκαταλείπεται και η ελληνική φύση, που θα έπρεπε κανονικά να αποτελεί το εν δυνάμει συγκριτικό μας πλεονέκτημα και τη βάση της αναπτυξιακής μας προοπτικής, ακολουθεί πορεία υποβάθμισης. Μια πορεία χωρίς επιστροφή...

Η επίσημη πολιτική τα τελευταία τέσσερα χρόνια είναι αυτή της παραχώρησης των δημόσιων αγαθών σε ιδιωτικά συμφέροντα. Η κυβέρνηση, εμφορούμενη από νεοφιλελεύθερες ιδεοληψίες, όταν τουλάχιστον δεν είναι απασχολημένη με τις προμήθειες των «γαλάζιων» χρηματιστών, τα αναψυκτήρια των... φιλόξενων υπουργών και τους αποχαρακτηρισμούς αρχαιολογικών χώρων, προσπαθεί να τροποποιήσει, επί το ελαστικότερο, το φιλοπεριβαλλοντικό άρθρο 24 του Συντάγματος. Επιλογή που ασφαλώς και αποτελεί τον ηθικό αυτουργό των μεγάλων

φειτινών, αλλά δυστυχώς και πολλών επόμενων, φυσικών καταστροφών.

Δεν είναι όμως αποκλειστικά υπεύθυνη για όλα μόνο η κυβέρνηση. Οι Έλληνες, οι οποίοι στις σχετικές δημοσκοπήσεις εμφανιζόμαστε περισσότερο φιλικοί προς το περιβάλλον ακόμη κι από τους Σκανδιναβούς, όταν χρειάστηκε δείξαμε εξαιρετικά χαμηλά «οικολογικά» αντανακλαστικά, καταπίνοντας... αμάσητο το επικοινωνιακό εύρημα της απόδοσης των ευθυνών σε «ασύμμετρες απειλές». Το 2007 ήταν η πρώτη ίσως φορά στην πολιτική μας ιστορία που επανεκλέξαμε μια κυβέρνηση, η οποία προηγουμένως είχε αφήσει πίσω της πραγματικά καμένη γη...

Στην κοινωνία άλλωστε όπου ηγεμονεύουν οι νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις, όλα έχουν μια τιμή. Στη δική μας περίπτωση, οι ευθύνες της πολιτείας εξαγοράστηκαν έναντι τριών χιλιάδων ευρώ ανά πυρόπληκτο...

Η ίδια πολιτική εγκατάλειψης του δημόσιου χώρου ακολουθείται όμως και στον εξίσου ευαίσθητο για το μέλλον της χώρας τομέα της Παιδείας. Για τέταρτη συνεχή χρονιά οι δημόσιες δαπάνες για την εκπαίδευση ακολουθούν φθίνουσα πορεία. Η δημόσια εκπαίδευση υποχρηματοδοτείται και εγκαταλείπεται στην τύχη της και οι εκπαιδευτικοί όλων των βαθμίδων τείνουν να αποτελούν τους παρίες της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας. Γίναμε ουραγοί στην Ευρώπη τόσο σε ό,τι αφορά τις δημόσιες δαπάνες όσο όμως και στις εκπαιδευτικές μας επιδόσεις. Την επιβεβαίωση τη βλέπει κανείς στις καφετέριες και τα μπαρ ολόκληρης της χώρας. Εκεί όπου η νέα γενιά «σκοτώνει τον χρόνο της»...

Το κυβερνητικό σχέδιο κι εδώ είναι σαφές και συγκεκριμένο: η δημόσια εκπαίδευση υποβαθμίζεται και συρρικνώνεται, προκειμένου να προβληθεί ως από μηχανής θεός η ιδιωτική, η οποία θα κληθεί να καλύψει το μεγάλο κενό που τεχνηέντως δημιουργείται. Η εξυπηρέτηση οικονομικών συμφερόντων έχει κατισχύσει της στοιχειώδους υποχρέωσης της πολιτείας να παρέχει σε όλους ισότιμη πρόσβαση στη γνώση. Όσο για την παιδεία, την αγωγή και τη μόρφωση, αυτές τείνουν να αντικατασταθούν στο νεοφιλελεύθερο λεξιλόγιο από την έννοια της... ταχύρρυθμης κατάρτισης. Εξ ου και η επικείμενη αναγνώριση των ιδιωτικών κολεγίων ως... πανεπιστημιακών ιδρυμάτων.

Τι να περιμένει όμως κανείς από μια κυβέρνηση που πρόβαλε ως ύψιστο πολιτικό διακύβευμα αυτού που η ίδια αποκάλεσε «εκπαιδευτική μεταρρύθμιση» την

τροποποίηση του άρθρου 16 του Συντάγματος; Διότι ακόμη κι αν κανείς προσχωρούσε στην άποψη που υποστηρίζει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων και στην Ελλάδα, θα του ήταν εξαιρετικά δύσκολο να κατανοήσει την ανάγκη αυτό να συνοδευτεί από υποβάθμιση των δημόσιων ιδρυμάτων. Από ποια πολιτισμένη χώρα του κόσμου άραγε αντλείται αυτό το υπόδειγμα;

Μια χώρα όμως που εγκαταλείπει το δημόσιο χώρο και αφήνει στην τύχη τους φυσικό πλούτο και ανθρώπινο δυναμικό είναι προφανώς αυτοκαταστροφική. Μεταξύ ασυδοσίας της αγοράς και αναχρονιστικού κρατισμού υπάρχουν πολλές και ενδιαφέρουσες αποχρώσεις. Η εύρεση του μέτρου και η διατύπωση μιας εναλλακτικής πρότασης, η οποία θα επικαιροποιεί τα όρια μεταξύ δημόσιου και ιδιωτικού χώρου, αποτελεί την πλέον κρίσιμη και επείγουσα πολιτική προτεραιότητα. Αυτό είναι το στοίχημα από το οποίο θα κριθεί το αύριο της χώρας.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» στις 10 Ιανουαρίου 2008, σ. 6.